

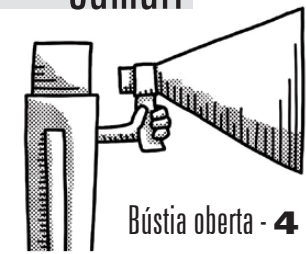
GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 453 | Juliol/agost 2026

El Masnou, referent
del periodisme i la
fotografia documental

Sumari

Bústia oberta - 4

Vivències - 6
EL MES DE MAIG A TEIÀ I MASNOU
Pep Parés

Coses de la vida - 8
EL PAPA, ILLA
I L'ESPERIT SANT
Jordi Corachán

Espai poètic - 9
Enric Badal

Històries de la vila - 10
ART, ARQUITECTURA... AL MASNOU
Joan Muray

Fem poble - 12
DANIEL, UNA VIDA
DEDICADA AL FORMATGE
ARTESANAL
Santi Duran

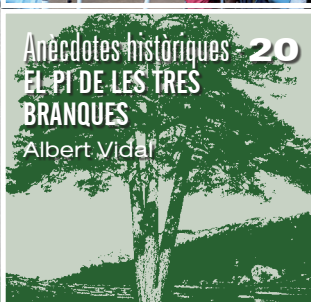
Fem poble - 14
EL MASNOU, REFERENT
DEL PERIODISME I LA
FOTOGRAFIA DOCUMENTAL
Rosalia Ramon

Urbanisme - 17
QUÈ ÉS L'ARQUIESCOLA?
M. Fabregas

Fem poble - 18
RIBADDI, SEMPRE A CASA!!
Josep Bros

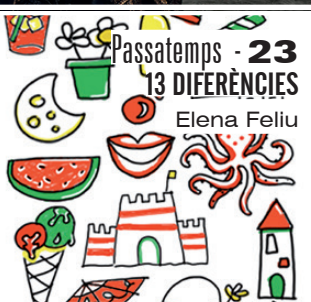
Anecdotes històriques - 20
EL PI DE LES TRES
BRANQUES
Albert Vidal

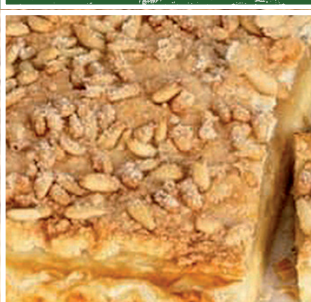
Parlem de llibres - 21
SOMIÀVEM UNA ILLA
Pere Martí i Bertran

Cròniques d'ultramar - 22
GUIA PARLANT CATALÀ I
GUARDIANA SABENT QUE ÉS
CATALUNYA
Joan Muray

Passatemps - 23
13 DIFERÈNCIES
Elena Feliu

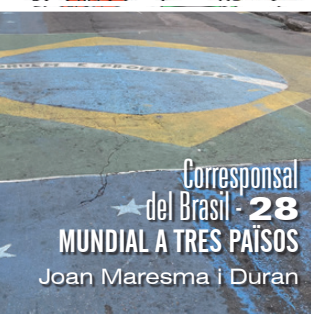
La cuina de l'Antonia - 25
COCA DE LLAVANERES
El Cullarot

Veus - 26
EL TALENT MUSICAL
Joana Bofarull Gervera

Coses quotidianes - 27
L'HOMME QUE LLEGIA EL
MATEIX DIARI QUE TU
Elisenda Guix

Corresponsal
del Brasil - 28
MUNDIAL A TRES PAÏSOS
Joan Maresma i Duran

Som - 30
PER QUÈ ÉS DIFÍCIL
SEGUIR ELS CONSELLS
D'UN MATEIX?
Dr. Oriol Lugo

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció

Joan Casals, Jordi Corachán,
Santi Duran, Joan Muray, Manel
Pérez i Lluís Valls

Correcció

Núria Duran, Assumpta Inglada,
Maria Pujol.

Portada

V edició Premi Zampa
Alén do lago | foto Carlos Folgoso

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Santi - 699 775 558

Imprimeix

Amarant SL

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou
Tel. 679 036 893
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

SERÀ DURADOR L'ACORD DE PAU QUE SIGNARAN ALS EUA I L'IRAN A SUÏSSA EL 19 DE JUNY?

Deia en aquest espai, ara fa tot just un any: «...no puc dissimular el meu pessimisme. L'escalada bèl·lica és tan ràpida que no puc imaginar què pot passar entre el moment que escric aquestes ratlles i quan tingueu a les mans la revista...». Enguany, amb el conflicte de l'Orient Mitjà, als estralls de les guerres s'hi suma l'encariment del cost de la vida, a conseqüència de l'escassetat de petroli provocada pel bloqueig de l'estret d'Ormuz. El panorama no pot ser més inquietant.

Inquietant, i no pas poc, és també el panorama polític a escala de l'Estat. El PSOE, assetjat judicialment, es troba en una situació de la qual difícilment sortirà indemne. Això podria provocar la caiguda del Govern de l'Estat i la convocatòria d'eleccions generals. El president de l'Executiu vol «aguantar» fins a l'octubre, tot esperant que la seva situació millori. Tant si ho aconsegueix com si no, és ben segur que anirem a votar ben aviat. I aquí rau el dilema de molta gent: què votar?

Participants o no, als cantaires de les corals ens han colpit els fets ocorreguts el dia 10 de juny durant els actes de la Sagrada Família. Els més de sis-cents cantaires convocats per a la cerimònia, que van fer possible el moment musicalment més elevat de tota la visita papal, van ser expulsats del temple i confinats lluny de l'espai on se celebrava la benedicció de la torre de Jesús. Tot un premi després de mesos d'assajos i d'un assaig general de gairebé set hores. Quan els cantaires feia més de tres hores que eren a les cantories, personal de seguretat va passar a revisar pàgina per pàgina els llibrets de cants i va requisar algunes —molt poques— banderes. Mentrestant, els cors de veus blanques no van poder ocupar el lloc que tenien assignat; només l'Escolania de Montserrat va mantenir la ubicació prevista inicialment, fet que va provocar l'enuig i el disgust de la resta de cantaires infantils i joves, que, entre plors, van quedar exclosos de l'acte. A l'establishment l'aterroritza que un grupet pogués cantar Els Segadors. On s'és vist? Hauria trencat el santíssim protocol! Com no havien de reprimir-ho si la televisió ho retransmetia a tot el món?

Gent del Masnou desitja als seus socis i als lectors d'aquesta revista un bon estiu, i que els polítics, tant els de casa com els de fora, no ens l'espantin encara més. ✱

El President

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RESPOSTA AL NEPOTISME A JUNTS PEL MASNOU

Fa un any es va publicar en aquest mitjà un carta on es criticava la falta de criteri i la doble moral a Junts. Mentre Junts denunciava al Parlament a la Consellera de Territori de la Generalitat per haver contractat el marit com a assessor, i l'obligava a cessar-lo, al Masnou Junts consentia que la parella de la portaveu fos l'assessor del grup municipal.

La resta de regidors, davant aquesta situació que no compartíem, vam decidir donar resposta a aquesta carta, perquè no estàvem d'acord en aquestes pràctiques. Per disciplina primer ho vam comunicar al partit, que no ens la va autoritzar. Després de deu llargs mesos d'espera, els tres regidors vam decidir tirar pel dret i cessar a l'assessor.

Avui ja no hem de demanar permís per respondre la carta de fa un any: ja no som militants de Junts ni formem part del grup municipal.

A la política, s'hi entra per vocació de servei a la comunitat, no per diners ni per col·locar amics, parents o coneguts. I, si parlem de política municipal, parlem de servir el nostre poble, per estima al Masnou.

Tots tres vam decidir dedicar una

part de la nostra vida al servei dels masnovins. Aquest servei el volem exercir amb llibertat, ètica i transparència. I, des d'ara, ho continuarem fent, però com a regidors no adscrits.

Per això avui podem dir ben alt i ben fort: «No al nepotisme!», encara que el responsable de política municipal ens denunciï per la via penal i ens exigeixi una indemnització de 25.000 €.

Didac Isús Saurí, Joan Maria Duran Robles i Gemma Montoya

Albareda

Regidors no adscrits a l'ajuntament del Masnou.

UN BÉ TAN ESCÀS I FONAMENTAL PER A LA VIDA

A la pàgina 23 del Masnou Viu (núm.140, de maig 2026), ho diu força clar el regidor A. Quintana: "Un bé tan essencial no pot continuar gestionat per qui tan sols cerca el benefici econòmic" ... "una política de tarificació que prioritza els col·lectius més vulnerables"... "Continuarem defensant, que un bé tan escàs i fonamental per a la vida de les persones ha de ser gestionat per un ens públic". Justament era això, el que hom reivindicava en aquesta revista (núm. 450, d'abril

de 2026). Per cert, quin és el pressupost anual per mantenir SUMEM?

No, el que pretén fer-nos veure el regidor amb la seva resposta a aquell escrit, és fer veure les bondats de l'Ajuntament, criticant els beneficis, però fent el mateix, amb la revisió a l'alça del consum i no a la Baixa. Els avis i àvies que viuen sols i només consumeixen 8 m3 o menys, paguen 18 m3. Vist el tarannà del consistori, hom recomanaria deixar l'aixeta oberta, fins que s'escolin els 18 m3 d'aquest bé tan escàs. Sense remordiments, ja l'han pagat!

Amb els ajuts socials, si n'hi ha oficialment 292 famílies vulnerables, que paguen 6 € i consumeixen el que els calgui, per quina raó no poden tenir un tracte adient al seu consum, el col·lectiu de més de 80 anys? Per què han de pagar la tarifa sencera? Sols es tracta de ser una mica més coherents amb allò predicat. Només tenen un sopar gratuït l'any; i no participen en la multitud de festes i ballarugues que organitzen tothora, per tenir el personal distret. Ah, posats a demanar, no estaria malament avisar l'operari que fa la lectura dels comptadors, que deixi les portelles com les ha trobades. Tancades.

Àngel Zamora i Garcia

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

www.blancdeguix.com

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	C	A	T	A	D	O	R		L	A	C	A
2	A	V	I	O				D	O	L	A	R
3	C	I	R	R	O	S	I		T	E	S	T
4	E	S	O	T	E	R	I	C		T	O	S
5	R		T	A	S			D	R	E	T	
6	A	M	E		T	I	R			J	A	Ç
7		D	I	R		S	O	R	R	A		
8			G	E	N	O	M	A		R	E	C

Solucions dels mots encreuats de la revista GdM 452

EL CATALÀ I CATALUNYA ÉS LA TEVA LLENGUA I LA TEVA TERRA. DENUNCIA-HO SI NO T'HO RESPECTEN

A la sanitat, exigeix. Tens tot el dret a

Ser visitat, atès, citat, informat, rebre historials, consentiments, estudis o comunicats, sempre, i si ho vols, en català. Si se't vulnera qualsevol d'aquests drets, pots denunciar-ho, nosaltres t'hi ajudem

Fes la denúncia per escrit o deixa'ns un audio amb el que t'ha passat en aquest QR. Gent de l'ASSEMBLEA es posaran en contacte amb tu

assemblea
EL MASNOU

El Masnou 2026 - Baixa Maresma
Endavant, sempre endavant!!

1 D'OCTUBRE 2017

L'ANC amb un centenar més d'entitats reclamen justícia per la mutilació de l'ull de Roger Español l'1 d'O

LLEÓ XIV

Malgrat els esforços d'Espanya i els Mossos, el Papa és rebut amb estelades i el cant dels Segadors

OMPLIM EL TOUR D'ESTELADES

A Catalunya els dies 4, 5 i 6 de juliol BCN-Tarr-Gra-nollers-Capdevànol-collada de Tossa-els Àngles

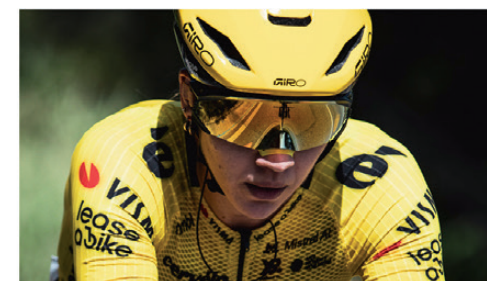
MESTRES EN VAGA

Per una Escola Catalana i Plena:
INDEPENDÈNCIA

DUFEFOTO

FOTOGRAFIA ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

@dufefoto - dufefoto@gmail.com

EL MES DE MAIG A TEIÀ I MASNOU

Pep Parés

Ronden les nou del matí i s'agraeix l'ombra dels arbres mentre la carn i les botifarres es van coent a foc lent. Els ocells es troben desubicats per la flaire i el fum mentre dos cavalls del terreny del costat arrenquen al galop cada vegada que senten cridòria.

Són animals elegants, dignes de veure. Un grupet avançat i matiner, amb la teca i beguda que entre tots portem, fem un bon esmorzar que ja ens predisposa per al dinar que vindrà més tard. La bona conversa i el cafetó a Can Cambray són la cloenda d'aquesta primera tongada de comensals.

Famílies i grups d'amics van arribant i traginen taules i cadires per fer-se un lloc sota els arbres per l'hora de dinar. Com cada 1 de maig des de fa 47 anys, la família teianenca Sàenz-Casals organitza una arrossada col·lectiva, de més de cent persones, que no vol pas dir una gran paella sinó moltes de diferents, tantes com famílies o grups d'amics hi venen. Les paelles buides sobre els tres peus s'escampen per tot el tros lliure d'arbres, com un estampat de cercles. Podria ben bé tractar-se d'una associació de veïns o una activitat de l'ajuntament però, no. Tot respon al tarannà i bon rotllo dels iniciadors d'aquest quasi mig segle d'arrossades: la Teresa i l'Eduard, dues persones plenes d'empatia i naturalitat. Si em permeteu anar-me'n 2.500 anys enrere, el filòsof Heràclit

L'Eduard i la Teresa a la 47ª Arrossada | foto FAMÍLIA

Salutació final al musical JOSEPH | foto GRUP DE TEIATRE

ja deia sobre els humans: *El nostre caràcter és el nostre destí*. Hi he pensat moltes vegades en aquesta frase que omple de raó al filòsof: segons el nostre caràcter, la gent ens reacciona d'una manera o d'una altra. Segons com actuem, les nostres habilitats es veuen reforçades per l'escalfor dels altres. Segons com comuniquem, generem empaties que poden acabar en bones amistats. Per això té tant de mèrit aquesta arrossada i els que la van iniciar. Diuen que és un concurs de paelles, però lluny d'una competitivitat indigesta, el resultat és una festa amb flors i plantes per als guanyadors i el tradicional discurs final, franc i rialler, de l'Eduard amb la Teresa al seu costat.

Uns dies més tard, anem a la Societat la Flor de la Palma de Teià a veure el musical JOSEPH I L'INCREÏBLE ABRIC EN TECHNICOLOR del grup Teiatre de La Palma. La meua dona i jo quedem gratament sorpresos de la gran participació del poble en aquest espectacle que ens ha agradat tant. Uns deu nois i noies d'entre set i dotze anys reforcen l'espectacle amb petites coreografies i cants des dels laterals de les llotges o al mig de l'escenari, i més de trenta actors de totes les edats actuen posats cadascú dins del seu paper amb 8 músics tocant en directe. Algun sociòleg parlaria d'una implicació total del poble dins de l'espectacle que abasta totes les generacions possibles: avis,

pares, nets; també amics del teatre, els dels llums, el so, fusters, escenògrafs, sastres, coreògrafs i alguns que fan de tot: pur teatre amateur amb tots els seus aromes culturals i socials! Els felicito de debò!

Un cap de setmana més tard, el Grup de teatre el GAT del Masnou ens ofereix a l'espai Iago Pericot una peça allunyada de les seves produccions més espectaculars (The Producers o Moulin Rouge) però amb una gran sensibilitat: RECORDS SALVATGES. Obra escrita pel dramaturg i actor Lluís Altés. Em recordava la teoria del Teatre Pobre, de Jerzy Grotowski, que vaig descobrir a París. Una teoria que reforça el paper de l'actor per sobre d'escenografies i artificis que puguin distreure la seva atenció i la del públic: pobre en objectes i rica en interpretació! Quatre vides que s'entrecreuen amb equívocs i malentesos. Tots ens hi sentim interpel·lats davant determinades actituds que allunyen, apropen o tensionen els personatges. Els actors ho fan bé sota la direcció de la Montserrat Condeminas. *El teatre amateur aporta afany de superació, aprenentatge i amistats que perduren*, comentava el GAT en una entrevista al Masnou Viu de l'any 2024. I tenen raó. A diferència del teatre professional molt pensat perquè tot funcioni a l'escenari, el teatre amateur està íntimament lligat

Actors a l'obra Records salvatges del GAT. | foto JOAN CASALS

al barri o al poble d'on extreu l'energia generosa que possibilita aquest esforç col·lectiu. Tenim ciutadans actius que es mereixen pobles actius que omplien places i teatres a cada esdeveniment escènic o musical que hi passi. Teià i Masnou van per aquest camí! *

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

www.estudisantielena.com
santi@estudisantielena.com • 699 775 558

EL PAPA, ILLA I L'ESPERIT SANT

Jordi Corachán

La benedicció de la Torre de Jesús va deixar alguna cosa més que una imatge solemne de la Sagrada Família. Va resumir, en poques hores, algunes constants d'aquest país: cerimònia, peatge i metàfora. Entre el Papa, Illa i Omella, la jornada va oferir una versió política de la Santíssima Trinitat. Barcelona, mentrestant, blindava els símbols i deixava la realitat a la intempèrie.

Vaig veure la cerimònia des d'una terrassa del Masnou. No tenia entrada VIP, ni cadira, ni polsera de privilegi. Tenia distància. El temple es veia petit però nítid, com una pregària de pedra al final de la costa. Per televisió, la basílica semblava gegantina: llum, sotanes, presidents, reis i aquella solemnitat elèctrica dels qui sospiten que entren a la història per la porta gran i procuren no moure gaire la mandíbula. Com si fins i tot la solemnitat hagués d'esperar el veredict del VAR.

El dia assenyalat coincidí amb el centenari de la mort d'Antoni Gaudí. Ell va entendre la paciència de Déu, la impaciència dels pressupostos i la utilitat discreta de certes fortunes colonials. Gràcies, Güell. La torre, beneïda. Gaudí, commemorat. El país, pendent de qui en trauria profit.

Perquè Catalunya no pot celebrar cap esdeveniment internacional sense pagar peatge. Per arribar a la Sagrada Família, el Papa va haver de passar per Madrid. Ja ho vam viure amb els Jocs Olímpics: Barcelona va posar-hi la llum olímpica i Madrid va ser triada Capital Europea de la Cultura per no quedar fora de la foto del 92. I passa ara amb el Corredor Mediterrani, aquella promesa ferroviària que avança com una processó avariada. Ningú no ho diu gaire fort, però tothom ho sap: els miracles també necessiten el vistiplau de la capital.

La visita del Papa em va ajudar a entendre el misteri de la Santíssima Trinitat. Fins aleshores, només hi veia boira metafísica. Un sol Déu en tres persones.

I llavors vaig veure el Papa, Salvador Illa i el cardenal Omella.

El Papa era el Pare. Illa, el Fill. Omella, l'Esperit Sant.

No ho dic amb irreverència, sinó amb gratitud teològica. Lleó XIV avançava amb una serenitat blanca, caminant damunt del protocol com altres caminariens damunt les aigües. Illa hi era sempre: proper, amb aquella eficàcia apagada dels homes que no semblen disputar res i que, quan te n'adones, ja són al centre de la fotografia. Omella flotava al voltant del Papa com a guia espiritual, amfitrió i, quan calia, apuntador lingüístic. L'Esperit Sant inspira. Omella, quan tocava parlar en català, també.

Espanya és aconfessional. Això vol dir que el poder civil no té religió oficial, però sap posar-se ben dret quan entra un Papa. Lleó XIV va intervenir al Congrés i la immensa majoria el va

aplaudir. Va parlar de la guerra, de la crispació social i la immigració, i també de l'eutanàsia i l'avortament. L'aconfessionalitat es va canviar de jaqueta: americana fosca, somriure a càmera i cap pregunta incòmoda. Una fe sense fe. Però amb protocol.

Robert F. Prevost va demostrar que no tenia cap problema amb el català. El va pronunciar net, respectuós, sense aquella cara de patiment que fan alguns quan descobreixen que una llengua pot existir sense demanar disculpes. El problema no el tenia el Papa. El tenia Omella. O aquella idea, tan vella i tan poc santa, que el català queda molt bé sempre que no faci nosa.

Ara bé, Lleó XIV va acotar aspiracions: va dir allò de "regió". Una paraula geogràfica, o una porta que es tanca amb educació vaticana. Però a Catalunya les paraules no passen mai soles: entren carregades d'avantpassats, estatuts escapçats, banderes i sobreentesos.

Mentrestant, Barcelona vivia la seva coreografia de seguretat. Més de 7.000 agents, tanques, controls i membres del CNI vetllaven perquè la transcendència no sortís del perímetre autoritzat. El dispositiu va impedir que els cantaires exhibissin estelades i interpretessin Els Segadors. No hi ha res que alteri més l'ordre que un himne fora de guió.

Però el mateix dispositiu no va poder impedir que, al carrer de Balma, un home fos assassinat d'un tret al cap. La ciutat va blindar la simbologia i se li va escapar la realitat. Va protegir el temple d'uns radicals armats amb partitures, però no la vida d'un home davant d'una comissaria. Va controlar cants, banderes i accessos, però no l'angle mortal d'un carrer. La trinitat terrenal era menys subtil: espectacle, peatge i ferida.

Després, el Papa va marxar. Illa el va acomiadar. Omella va descansar de la seva jornada d'Esperit Sant. Els diputats van tornar a escridassar-se. Les estelades, als calaixos. Els policies, als seus torns. La Sagrada Família, a la seva paradoxa de temple beneït i mite inacabat.

Jo vaig continuar a la terrassa del Masnou. Barcelona semblava respirar. La basílica es veia petita, obstinada, com si la pregària de pedra descansés ara damunt la ciutat.

Potser aquest era el misteri. No que Déu sigui un i tres. Sinó que Catalunya sigui, alhora, temple, plató, ferida i postal. ✱

Espai poètic

Enric Badal

Us oferim els mesos d'estiu del poema "Calendari" de l'enyorat bon amic Esteve Pujol i Pons

Joc de focs del matí al vespre;
Un regust de fruita i nespra;
La cirera omple el cistell
I el préssec daura estovalles
O l'albercoc fa rialles:
L'aire és ple de fruit novell

Aquest mes vol fresca i aigu**A**,
Gelat torrent, tolla i rai**G**,
Oratge benigne i flonj**O**,
Síndries i grocs melon**S**:
Tant que crema el mes d'agos**T**.

Som al mes de la verema
Encabirem els raïms,
Tots els grans, tots els gotims,
En el cup, sucós plaer;
Menjaem pomes i figues,
Beurem vi del més novell,
Resguardarem el més vell
En el racó del celler.

ART, ARQUITECTURA... al MASNOU

Joan Muray / fotos Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya

Aquestes històries volen ser una mena de recull del que hom pot veure passejant per la nostra vila, no sols pel que fa a l'urbanisme, sinó també a l'art present en moltes façanes i als diferents tipus d'arquitectura que s'hi poden trobar. No pretén ser un catàleg exhaustiu i, a més, està obert a noves aportacions.

Del que n'hi ha més és d'esgrafiats, dels quals n'esmentaré la ubicació, més o menys, per tal de situar-vos, i cadascú que en faci la recerca. De tota manera, darrere de cada nom que pugui ser poc entenedor o desconegut hi trobareu un número que remetrà a les notes del final. Heus-los aquí:

ESGRAFIATS

- Xamfrà Mestres Villà amb Capitans Comellas (Can Papi)
- Ítem Prat de la Riba amb Joan Maragall (Cal senyor Jordi)
- Rafael Casanova (prop Torrent Umbert)
- Can Feliet (c/ Mossèn Jacint Verdaguer/Enamorats)
- Can Benito de la llet (Ítem)
- Can Sanahuja (c/ de Barcelona)
- Can Viñals (c/ Prat de la Riba)
- Espai Casinet (Plaça de la Llibertat)
- Can Torrubia (c/ de Barcelona)
- Cal Senyor (Av. Joan Maragall/Camí Ral)
- Can Pla (Ventura) (c/ dels Mestres Villà)
- Can Patatetes (Plaça de Catalunya)

A continuació, per nombre, venen les cases que tenen majòliques, sigui com a ornamentació, sigui en plafons dedicats a vaixells o sants. Són:

MAJÒLIQUES

- Can Teixidor (divers grups al pati)
- Ítem a la teulada de la capella.
- Jardí de Can Malet
- Sant Francesc d'Assís (prop Av. del Carme)
- Xamfrà Rafael Casanova amb Primer de Maig
- C/ Barcelona, entre Gaudí i M. de Déu del Carme.
- Lluís Millet (prop Rector Pineda)
- Casa Benèfica (teulada cos central)
- Prat de la Riba (entre Alsina Sensat i M. de Déu de Montserrat)
- Roger de Flor (davant edifici municipal)
- Figueres (entre Pau Estapé i Miquel Biada)

Seguim amb els edificis que llueixen escultures:

ESCULTURES

- Casa de la Vila (dues a la façana del Camí Ral)

Can Teixidor

Mas Antich

Casino del Masnou

El Castellet

Cal Senyor

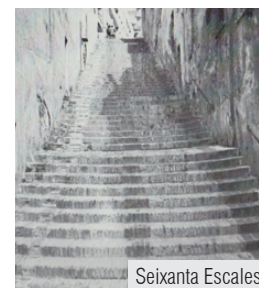
Casa de Cultura

Casa de la Vila

Can Sanahuja

Seixanta Escales

Casa Benèfica

Cementiri

Parròquia

- Ítem en dos baixos relleus¹ a la mateixa façana
- Casa Benèfica (corona sobre el cos central)
- Grifons² (Can Sanahuja, c/ Barcelona) al terrat.
- Ítem, una àliga sostenint l'escut de Catalunya)
- Grifons² (c/ de Pere Grau, prop Pintors Villà)
- Cementiri Municipal³

FINESTRES

- Mas Antich (gòtiques)
- Can Teixidor (finestra gòtica)
- Casino del Masnou (gòtiques al Mas Vell)
- Ítem (modernistes)
- Casa de Cultura (templet neo arabitant)
- Ítem, finestres neo arabitants.
- El Castellet, modernistes.

PINTURES

- Xamfrà Torrent Umbert i c/ del Pou. (sanefa ibèrica)
- Gaudí (arbre amb fulles pintades)
- Edifici La Calàndria (porta metàl·lica)

RELLOTGES DE SOL

- Mas Antich
- Can Teixidor (diversos)
- Can Targa

DIVERSOS

- Vorerer en sardinell⁴ als Carrers de: Joan Roig, Capitans Comellas, Dr. Agell i a les Seixanta Escales

PANYS I POMS DE PORTA

- Pere Grau, 99 (pom amb el primer ferrocarril)
- Mestres Villà, 53 (ítem)

PENELLS⁵

- Campanar Parròquia Sant Pere, hi ha un vaixell de vela

Com veieu, tenim un ric patrimoni arquitectònic i artístic al Masnou, possiblement més extens del que us he descrit, ja que és força difícil copsar-lo tot. Alguns elements estan col·locats de manera molt discreta i és gairebé impossible veure'ls des del carrer.

Si algú en coneix algun que no hagi descrit, pot dir-ho. Mercès. ✨

NOTES

- Baix relleu** és una tècnica escultòrica per a fer imatges en els murs, que s'aconsegueix remarcant les vores del dibuix i tallant les figures, rebaixant lleugerament el mur, amb què sobresurt el fons al voltant de la figura i s'obté un efecte tridimensional.
- Grifó.** Criatura mitològica ferotge i perillosa que té el cap i potes de rapinyaire i cos de lleó.
- Cementiri municipal.** En aquest indret hi ha tota mena d'escultures, baixos relleus, etc.
- Sardinell.** Construcció feta per una sèrie de maons posats de cantell, per formar una voravia o el final d'una paret.
- Penell.** És un dispositiu normalment instal·lat dalt d'una teulada, compost d'un element rotatiu a sobre d'un eix vertical fix que permet que es mogui assenyalant la direcció del vent.

Fem poble

DANIEL, UNA VIDA DEDICADA AL FORMATGE ARTESANAL

Santi Duran

L'expropietari de *La Lleteta* al Masnou, jurat dels World Cheese Awards i divulgador del món formatger repassa la seva trajectòria i reivindica el valor de l'artesania i el producte de proximitat.

Com et presentaries als nostres lectors?

Em dic Daniel Albarsanz García originari del Masnou i amb una gran passió convertida en professió, el formatge artesanal. Durant anys he dedicat bona part de la meua vida professional a descobrir, seleccionar i compartir productes elaborats amb respecte per la tradició, el territori i les persones que el fan possible.

Què va representar *La Lleteta* per a tu i per al Masnou?

Vaig tenir la sort de regentar *La Lleteta*, una petita botiga situada en aquest preciós poble costaner, el Masnou molt prop del mercat municipal on vaig tenir una molt bona acceptació i amb una clientela molt fidelitzada creant, un espai i concepte únic del qual a dia d'avui segueixo agraït als

Concurs de formatges Lactium a Vic | foto FERRAN CASTRILLO (Vicfres)

clients residents del poble el suport i l'acceptació rebuda des dels seus inicis, ja que quan apostem en aquest tipus de negoci l'any 2011 aquí i a nivell nacional eren conceptes arriscats per l'especialització sobre un producte tan característic. Aquí vaig desenvolupar una filosofia molt personal: no limitar-me a vendre formatges, sinó buscar-los personalment. Vaig recórrer formatgeries, vaig conèixer productors, mestres formatgers a nivell Català i Nacional, vaig estar viatjant per a poder aprendre i entendre de principi a fi la gran feina que realitzen per a poder entendre tot l'esforç que implica des del pastor fins al consumidor.

He estat ambaixador i representant de Christian Janier (4ta generació d'afinadors de formatges a França, Lió). Vaig aprendre a reconèixer aquells formatges que destaquen per la seva autenticitat, qualitat i caràcter. Cada peça que arribava a la botiga tenia darrere una història, un paisatge i un ofici que mereixien ser comptats.

La meua curiositat pel món gastronòmic em va portar també a formar part de *Viniteca* (Barcelona), una de les referències més importants del sector gurmè a Espanya. Aquesta experiència em va permetre aprofundir encara més en el coneixement del producte, la cultura gastronòmica i la relació entre formatges, vins i altres aliments de qualitat, fins al punt on hem treballat dins de les cuines de restaurants on han sabut apreciar i apostar per

un producte artesanal de qualitat, amb noms molt reconeguts fins i tot a nivell mundial.

Què t'ha ensenyat el món del formatge artesanal?

Al llarg de la meua trajectòria he defensat sempre el valor dels petits productors, l'elaboració artesanal i el consum conscient. Crec que un bon formatge és molt més que un aliment: és el reflex d'una terra, d'una tradició i del treball dels qui la mantenen viva

He tingut el privilegi de treballar amb afinadors de formatges a nivell nacional i internacional dels quals m'han ensenyat el producte des de la matèria, treballant amb les humitats i temperatures, tractant el producte amb molt de respecte i cura dins de les caves d'afinació, on s'han aconseguit desenvolupar molts productes excepcionals i personalitzats, fins a obtenir sabors i textures òptimes per al seu consum final on el client pot degustar formatges on trenquen els paràmetres del clàssic convertint una selecció de formatges en una experiència per a tots els sentits.

Avui dia continuo gaudint de l'aprenentatge constant que ofereix l'univers formatger, compartint coneixements i descobrint noves elaboracions que mantenen viva una de les tradicions gastronòmiques més fascinants de la nostra cultura.

A què et dediques actualment?

Avui dia gaudeixo sent jurat de concursos de formatges coneguts com *Lactium* a Vic (concurs formatges catalans), *World Cheese Awards* (campionat del món de formatges) entre altres concursos coneguts a nivell nacional.

Realitzo maridatges, tastos i esdeveniments de formatges per a tota mena de públics i empreses interessats en aquest món, juntament amb Jordi Arroyo (reconegut mestre formatger) de Vilassar de Dalt. Apassionat i pioner en l'elaboració de formatges de pasta tova i afinats amb aigua de mar, amb premis molt reconeguts com la medalla d'or en *los mejores Quesos de Espanya* 2017 al Salon Gourmets de Madrid i al *World Cheese Awards* 2017 a Londres i el seu bon amic David Morera dins el projecte *Artefor* al Poble-sec de Barcelona, un espai on la passió per el formatge no te precedents, on tenen un centre d'afinació i formació. En aquest espai es fan un munt d'activitats divulgatives sobre el formatge. @arteformatgers.

Aprofito per a donar les gràcies al Masnou per deixar-me compartir tants moments junts i l'apostar pel comerç de proximitat, l'artesania, i el producte.

Llarga vida al Cheese! ✨

Artefor

www.artefor.com

L'art fet formatge

El arte hecho queso

Artea gazta egina

The Art made Cheese

Arte feito queijo

Kunst gemacht Käse

Sztuka zrobiona z sera

L'arte fatta formaggio

- Degustacions de formatges
- Maridatges
- Activitats
- Formacions
- Espai privat per a empreses i celebracions d'aniversari

Fes-te soci i gaudeix de l'apassionant món del formatge

EL MASNOU, REFERENT DEL PERIODISME I LA FOTOGRAFIA DOCUMENTAL

Rosalía Ramon i Ferrándiz
Fundació la Calàndria

Fer coincidir al Masnou, en un mateix cap de setmana del mes de juny, el Festival de Fotoperiodisme LASAL, el lliurament d'un premi tan consolidat com el Premi Zampa de Fotoperiodisme i la segona edició del Zampa Jove constitueix una fita organitzativa i de mobilització que només és possible gràcies a l'entusiasme, a la convicció en el valor d'allò que es fa i a les complicitats establertes amb entitats i institucions del municipi

Totes aquestes iniciatives comparteixen un objectiu clar: situar el fotoperiodisme al centre de l'activitat cultural, el debat públic i la reflexió crítica. Alhora, aspiren a consolidar el Masnou com un espai de referència en l'àmbit del fotoperiodisme, tant a escala estatal com internacional.

El Festival LASAL s'ha desenvolupat al llarg de tres dies, de l'11 al 13 de juny, amb un ampli programa d'activitats repartides en diversos espais del municipi, com el Cinema La Calàndria, la sala auditori i el bar d'aquesta entitat, i, en un entorn incomparable, la platja d'Ocata. La programació ha girat entorn de la defensa del periodisme rigorós i de la fotografia documental en un context marcat per l'expansió de la desinformació i l'auge de moviments autoritaris arreu del món.

Ha comptat amb convidats d'excepció, com el masnoví Carles Tamayo, periodista, documentalista i creador de continguts, reconegut per les seves investigacions publicades a internet. Sens dubte, però, una de les presències més significatives fou la de la família Hammad, Kayed i Dalia, pare i filla palestins de Gaza que, moderats per l'actor Eduard Fernández van explicar la seva experiència en el centre d'una guerra genocida que es va renovar amb més força a partir de l'octubre de 2023. Comptar amb els Hammad aquest cap de setmana al Masnou ha estat una ocasió extraordinària per a conèixer de prop els protagonistes del Premi Zampa 2025, que va guanyar Mikel Ayestaran amb el seu Menú de Gaza, una sèrie de fotografies fetes per Dalia Hammad que documenten els plats preparats per aquesta família palestina en condicions extremes.

Drought | foto JAVIER ARCEILLAS

Quando el maíz vuelva a crecer, projecte guanyador | foto LYS ARANGO

La V edició del Premi Zampa es va lliurar el dissabte 13 de juny. Iniciat amb al defensa dels 10 treballs finalistes per part dels seus autors, va tenir com a part essencial un cop més, la inauguració que recull una mostra d'aquests 10 treballs, d'una qualitat visual i documental excepcional tant per la seva qualitat fotogràfica com per la solidesa de la recerca periodística. Els treballs *La herida*, d'Álvaro Minguito; *Alén do lago*, de Carlos Folgoso; *La pérdida*, de George Ramos; *Beyond the border*, de Hanna Jarzabek; *Drought*, de Javier Arcenillas; *War ongoing*, de José Colón; *Quando el maíz vuelva a crecer*, de Lys Arango; *Europa fortaleza*, de Sergi Cámara; *Reviviscencia*, de Sergio Beleña, i *Rojava. Dones entre guerres*, de Victòria Rovira, ofereixen una mirada plural sobre realitats complexes i determinants del nostre temps, aspectes vinculats a la memòria democràtica, la conseqüència de les guerres o el fet de viure-hi encara, la depredació del planeta. Exemple d'això, *Quando el maíz vuelva a crecer*, projecte guanyador de la fotografia documental Lys Arango, una exploració de la fam i la lluita per assegurar l'alimentació en comunitats maias indígenes de Guatemala, un país on un de cada dos infants pateix desnutrició crònica.

El Premi Zampa ha tornat a incorporar enguany el Premi Zampa Jove de fotoperiodisme per a Joves

del Masnou, que arriba a la seva segona edició. Es tracta d'un projecte desenvolupat conjuntament amb els centres educatius del municipi amb l'objectiu de fomentar la creativitat, l'esperit crític i la capacitat d'observació dels participants, convidant-los a reflexionar sobre la realitat que els envolta i a documentar-la a través de fotografies fetes amb els seus telèfons mòbils.

Protagonistes de la V edició del Premi Zampa | foto RAMON BOADELLA

Lliurament del V Premi Zampa i del II Premi Zampa Jove | foto RAMON BOADELLA

Young Lungs | foto SELMA ZUERAS i GABRIEL BERMÚDEZ

Els treballs finalistes d'enguany han estat *Estius al límit*, de Nira Gutiérrez Rosell; *Young Lungs*, de Selma Zuera i Gabriel Bermúdez, i *M'estimo, estimar-me*, de Georgina Travé Caló. Els tres

projectes comparteixen una mirada reflexiva sobre l'entorn més proper i, alhora, sobre aspectes vinculats a la construcció de la identitat personal i les inquietuds pròpies de la joventut.

El jurat va atorgar el Premi Zampa Jove a *Young Lungs*, de Selma Zuera i Gabriel Bermúdez, una sèrie fotogràfica que posa el focus en els riscos associats a les addiccions, una problemàtica que pot afectar especialment els joves.

Sens dubte, les entitats organitzadores, LASAL Fest, Fem-Agrupació Fotogràfica del Masnou, la Fundació la Calàndria, l'Ajuntament del Masnou i la Diputació de Barcelona, seguirem col·laborant perquè iniciatives com LASAL i el Premi Zampa contribueixin a situar el Masnou en un lloc destacat en el mapa de la fotografia documental i del periodisme compromès. ✱

Algunes de les fotos participants de la V edició Premis Zampa

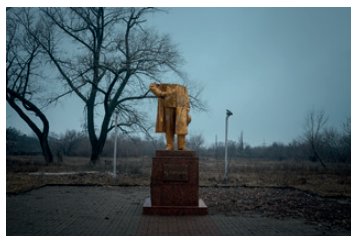
Rojava. Dones entre guerres | foto VICTÒRIA ROVIRA

Europa fortaleza | foto SERGI CÁMARA

La herida | foto ÁLVARO MINGUITO

War ongoing | foto JOSÉ COLÓN

Alén do lago | foto CARLOS FOLGOSO

Urbanisme

Montserrat Fàbregas Flò

En el 2017 es va aprovar la nova Llei de l'Arquitectura i el COAC (Col·legi d'Arquitectes de Catalunya) va impulsar un programa educatiu per a donar a conèixer l'arquitectura a les aules.

A partir d'aquí, va néixer l'ArquiEscola, una iniciativa que uneix arquitectes i centres educatius per a promoure conceptes i nocions bàsiques de l'arquitectura dins de l'educació.

Per a què?

Doncs bàsicament perquè les persones passem quasi el 80% del nostre temps en espais tancats (feina, casa, escola, activitats esportives i lúdiques, etc.) i és necessari ser més conscients de l'impacte que té l'arquitectura en el nostre benestar.

Ja però... i per a què?

Doncs per a ser més crítics amb els espais que habitem. Atès que l'habitatge ha passat a tenir un valor de mercat per sobre del valor d'ús, el que importa és construir el màxim en el menor espai i cost possible. Els materials, i els dissenys dels habitatges solen ser de baixa qualitat i, això, afecta al nostre benestar i a la nostra butxaca. Per exemple, al no tenir en compte l'orientació i la protecció solar adequada i un bon aïllament tèrmic afecta a la climatització dels espais i ens creiem que ho solucionem simplement amb aires condicionats i amb calefacció. Bé, però ja que començo a escriure del tema i no paro. Total, la intenció és promoure l'arquitectura com un saber bàsic per a ser més crítics amb els espais que habitem i amb l'entorn que compartim.

Com es fa?

Doncs durant la segona setmana de maig, es fan uns tallers a les escoles que ho demanin que són duts a terme pels arquitectes que s'afegixen al programa. Enguany, hem participat 130 arquitectes, impartint 400 tallers d'arquitectura, en 125 centres educatius de la Província de Barcelona i arribant a 10.000 alumnes de Primària, Secundària i Batxillerat. Des del 2017, cada any continua creixent!

QUÈ ÉS L'ARQUIESCOLA?

Què s'hi fa?

Hi ha quatre temàtiques generals que estructuren els tallers i cada centre escull quina vol. Són les següents: **Descoberta de l'entorn:** activitats enfocades a descobrir el seu barri, per conèixer-ne els serveis que ofereix o l'urbanisme.

Repensar els espais educatius interiors-exteriors:

proposades vinculades a la millora i transformació dels espais com pot ser, per exemple, el mateix pati de l'escola amb la recerca de propostes per generar zones d'ombres.

Sostenibilitat i salut: tallers pensats per descobrir com pot l'arquitectura ser sostenible i saludable. Per exemple, a través de diversos materials.

Diversitat funcional i accessibilitat i gènere: activitats orientades a l'anàlisi de l'espai escolar per millorar-lo, amb la mirada posada, per exemple, en l'accessibilitat, amb tallers sensorials i vivencials.

Què implica?

Per les escoles no significa cap cost, només han d'inscriure's per a voler fer el taller; als arquitectes ens paguen per dur-lo a terme i l'alumnat i el professorat han de reservar 1h o 2h per fer el taller.

Què aporta?

Personalment haig de dir que aporta diversió i una amplitud de mires significativa tan a l'alumnat com als professionals. I sobretot, crec que s'ha de destacar que els espais es comencen a veure diferent i que es promou l'acció com a intervenció per a fer-nos-els propis.

Feta aquesta presentació, **animo als centres educatius del Masnou a anotar-se al programa de l'ArquiEscola** i que s'obrin a noves mirades de com viuen els seus espais i de reflexionar com es poden millorar.

Una gran virtut d'aquests programes és la interacció entre professionals de l'arquitectura amb l'alumnat i centres educatius. Unió que és molt necessària per millorar la qualitat educativa i que actualment està en reivindicació.

Quins espais necessiten millorar les escoles del Masnou? Quins entorns han de resignificar-se? Com és l'accessibilitat? I quant sostenibles són com a edificis? ✱

RIBADDI, SEMPRE A CASA!!

Josep Bros

Retrobament, esperat i desitjat per molts; per tots aquells que gaudim de "més que un bar", el Ribaddi va ser no només un lloc de copes, sinó el lloc de trobada amb una segona família: Amics per sempre!

El dia 26 d'abril del 2026, després de mesos de localitzar contactes, lloc on ens acollissin, i reunions preparatòries, es van reunir al club de tennis de Teià una colla d'amics per celebrar un gran àpat en record del Ribaddi: el bar musical que va acompanyar la joventut del Masnou durant més de dues dècades. Va ser un dia de retrobament d'antics clients-amics i on vam recordar a tots aquells que ens han anat deixant, per desgràcia, així com els grans moments viscuts en aquell lloc tan familiar i especial per a tots.

El Ribaddi va ser des del seu inici un lloc on el Joven Masnoví es reunia per passar grans moments, no només jugant al parxís, daus o trivial sinó també per escoltar bona música de l'època i beure una copa en companyia. Allà es van fer grans amics i grans bogeries, sempre sota l'atenta supervisió del seu propietari, l'Agustí Viñals, que sempre va ser al capdavant del local amb respecte, alegria i amabilitat amb tots els seus clients; ell va ser el que va fer que el Ribaddi fos per a tots els masnovins un lloc de trobada de diverses generacions i per aquest motiu el passat

Retrobament d'antics clients-amics del Ribaddi Bar Musical del Masnou

26 d'abril es reunia la colla del Ribaddi per celebrar i rememorar amb un gran àpat, el que va ser més que un bar: va ser una segona família per a tot aquell que hi va passar, perquè va ser un lloc que va deixar empremta de l'amistat malgrat els anys transcorreguts després del tancament.

El retrobament va ser un gran dia, únic pel record, que quedarà viu per anys malgrat el temps i les generacions.

Gràcies, Agustí, Ribaddi, sempre al Cor. ✨

Dinars, sopars, celebracions o aniversaris... Qualsevol excusa es bona per venir a celebrar-ho amb nosaltres

CHIRINGUITO
Walyra

Platja d'Ocata, Pg. Marítim, 08320 El Masnou, Barcelona • 623 97 65 45

Homs

MATERIALS PER A LA
CONSTRUCCIÓ:
LA MILLOR OPCIÓ PER
A PROFESSIONALS

EXPOSICIÓ avda. J. Roca Suarez Llanos, 43 - 08329 Teià - 935 403 769 - exposicio@materialshoms.cat

horari de dilluns a divendres: de 9 a 13 h. i de 15 a 19 h.

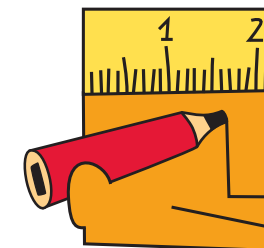
OFICINA I MAGATZEM Joan XXIII, 126 - 08320 El Masnou - 935 559 753 - info@materialshoms.cat

horari de dilluns a divendres: de 7 a 17 h. (no tanquem al migdia)

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

EL PI DE LES TRES BRANQUES

Un dels elements representatius dels Països Catalans és el Pi de les Tres Branques, situat al bell mig del pla de Campllong, al municipi de Castellar del Riu, una vila que no arriba als dos-cents habitants

L'arbre és un pi roig de tipus silvestre, amb una alçada de gairebé vint-i-cinc metres i un perímetre de més de cinc, però el que el fa especial és que de la seva única soca en surten tres grans branques. La cultura mediterrània n'ha fet un símbol d'aquest arbre, que ja al segle XVIII era considerat una manifestació de caràcter religiós, en referència a la Santíssima Trinitat: pare, fill i esperit sant.

Durant el darrer quart del segle XIX sorgiren les primeres activitats excursionistes a Catalunya, en bona part gràcies a l'impuls del Centre Excursionista de Catalunya, fundat el 1890 per la fusió de dues entitats anteriors, l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques (creada el 1876) i l'Associació d'Excursions Catalana (fundada el 1878), que també incloïa l'organització

d'aplecs de muntanya en diversos indrets, amb trobades, àpats i cantades multitudinàries.

D'altra banda, el 1888 Jacint Verdaguer escrigué el poema *Lo pi de les tres branques*, en el qual es referia a un suposat somni que el rei Jaume I tingué al peu d'aquest arbre, en què es veié com a sobirà dels regnes d'Aragó, València i Mallorca, a més del Principat de Catalunya, com en realitat succeiria.

La popularitat del poema faria que moltes entitats triessin per als seus aplecs la plana de Campllong, precisament a l'entorn del ja famós pi. Es consolidà d'aquesta manera el valor representatiu de les tres branques: una per València, l'altra per Mallorca i la tercera per Catalunya, el país sencer, amb les comarques segregades de la Catalunya Nord, que en temps de Jaume I formaven un tot.

El 1901 el propietari de l'arbre, Tomás Campà, el cedí a la Unió Catalanista, entitat formada el 1891 per sindicats i associacions de caràcter nacionalista, que organitzà la primera diada el 26 de novembre de 1904. La trobada s'anà repetint any rere any, malgrat que el pi morí el 1913 i els troncs quedaren secs. El 1924, durant la dictadura de Primo de Rivera, l'acte fou prohibit, com també ho estaria durant la dictadura franquista. Represa la tradició, el 1980 es convocà una nova diada, que es manté cada tercer diumenge de juliol a Castellar de Riu.

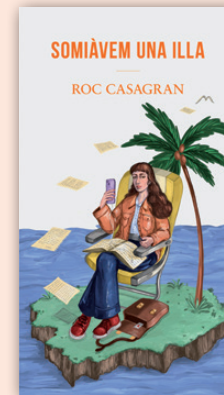
Molt a prop d'aquest indret, a uns dos-cents cinquanta metres, va néixer l'anomenat Pi Jove, que també disposa de tres branques i forma part de l'espai de l'aplec des del 1921.

El pi jove representa el renaixement i la continuïtat del pi vell, segons la definició que en feren Martí Boada i Arnau Boada en el seu llibre *Arbres remarcables de Catalunya*.

En diverses ocasions, l'arbre ha estat objecte d'actes vandàlics i també ha estat testimoni d'abrandades discussions polítiques. ✱

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Somiàvem una illa

Autora Roc Casagran

Editorial Univers / Òmnium Cultural

Lloc i any d'edició Barcelona, 2025

Pàgs. 275

NOVEL·LA D'AMORS I DE DOLS MOLT LITERÀRIA

Roc Casagran (Sabadell, 1980) va ser el flamant guanyador del Premi Sant Jordi 2024, convocat per Òmnium Cultural, amb una novel·la d'allò més original, si més no estilísticament i formalment parlant, *Somiàvem una illa*.

N'he volgut destacar els aspectes formals i estilístics, perquè m'han semblat variats, aconseguits i treballats, la qual cosa converteix l'obra en un artefacte literari molt potent. Això no vol pas dir que l'argument no enganxi o que no estigui ben resolt, que quedi clar. Un argument que gosaria sintetitzar en una llarga car-

ta que la protagonista, la Carla, adreça a l'Òscar, la seva parella i pare dels seus fills, en un moment de crisi personal per raons molt diverses, però sobretot per uns quants dols que se li ajunten en un moment de dubtes i de canvis.

La novel·la, com he apuntat, és un exercici d'estil en molts aspectes, entre els quals en voldria destacar quatre.

En primer lloc, la tria del narrador: l'autor es posa en la pell d'una dona i ens en mostra, amb un realisme i una versemblança sorprenents, els sentiments, les emocions, les pors, les vivències..., que ens resulten totalment creïbles, com m'han confirmat algunes lectores a les quals he plantejat el tema.

En segon lloc, l'estructura de l'obra, basada en vuit capítols que tenen per títol el nom d'una illa real, que sense cap mena de dubte n'esdevé coprotagonista, ja que la història explicada (gairebé com narracions o contes independents) està estretament lligada al moment que viu la protagonista.

En tercer lloc per l'ús de recursos literaris molt aconseguits i ben imbricats en el text. Les metàfores i les comparacions en són bons exemples, però encara més, gosaria dir, l'ús de leitmotiv. Alguns són circumstancials o parcials, però alhora ben significatius, com pot ser el cas de les maduixes amb nata, metàfora clara d'uns moments d'absoluta llibertat i experimentació, en molts sentits però sobretot en les relacions sexuals i de parella, de la Carla. D'altres són generals i fonamentals, com el que he apuntat de les illes, ja que tots dos, la Carla i l'Òscar comparteixen la passió, que en algun moment és qualificada d'obsessió i tot (p. 223), per les illes. Unes illes que sovint adquireixen un sentit metafòric que ens ajuden a entendre millor els personatges:

"No entenc per què entre tu i jo hi ha anat creixent el silenci, per què ens hem convertit en illes impenetrables que es donen l'esquena" (p. 112); "Em vaig prendre la trobada amb el Joan-Ignasi com una visita fugaç a una illa que jo mateixa m'havia inventat, una d'aquelles illes que no surten als mapes i que, per tant, ningú no sap que existeix" (p. 167)...

I en quart lloc, la filosofia de fons, les reflexions, aparentment senzilles però profundes, que a més a més sovint es lliguen al leitmotiv i la metàfora generals de l'obra. N'hi ha nombrosos exemples, però em limitaré a un parell: "El nostre horitzó era ser feliços, com el de tothom. Hi ha algú que no vulgui la felicitat? L'atzucac, però, arriba a l'hora de definir-la i, encara pitjor, a l'hora de trobar-la. Ser feliç és un horitzó, aquesta també és la gràcia dels horitzons, suposo, que són inabastables i que van canviant de tonalitat a mesura que avança el dia, els núvols o les tempestes" (p. 115); "Quin valor tenen les imatges que gravem de la nostra quotidianitat? Estem allargant les vides perquè podem reviuir aquells moments tants cops com voldrem, o les estem escurçant perquè estem deixant d'aprofitar l'instant i hi posem un filtre que ens en distancia?" (p. 105).

I encara hi podria afegir la riquesa de la llengua, els jocs de paraules entre fragments dintre de cada capítol, la riquesa dels personatges aparentment secundaris (la Nora i el Ramon en són els millors exemples), les crítiques socials ben actuals i nostrades, de vegades amagades en illes remotes (el turisme descontrolat, la pèrdua de les llengües minoritàries i minoritzades...), etc.

Res, una novel·la més que recomanable i amb un premi ben merescut. ✱

GUIA PARLANT CATALÀ I GUARDIANA SABENT QUE ÉS CATALUNYA

Joan Muray

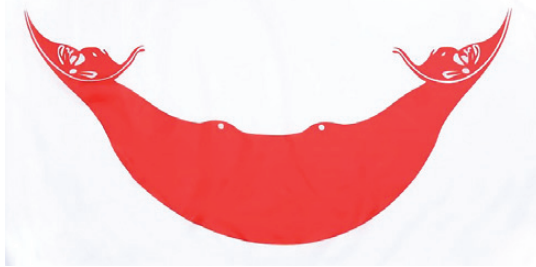
Quan vas pel món, sovint et trobes algú que parla la nostra llengua, especialment turistes com tu, ja que tenim fama de ser uns rodamons.

Però el que et sobta és que sigui la guia local, i més encara en llocs tan apartats del nostre àmbit com Rapa Nui, a 15.000 quilòmetres de casa nostra. Per això em va sorprendre encara més. El cas va anar així: estava fent una visita guiada amb una guia local, una rapanui i, com que al grup hi havia sud-americans i estatunidencs i l'únic català era jo, la guia no ho sabia i va optar per fer les explicacions en castellà i en anglès.

Al cap d'una estona, mentre anàvem a peu cap al lloc que havíem de visitar, se'm va posar al costat i em preguntà d'on era. Li vaig dir que era de Barcelona, ja que segurament no sabia on és el Masnou. I aquí és on em va deixar ben sorprès, perquè em contestà en un català correcte: -Ah, vostè és català. Si m'haguessin punxat, no m'haurien tret sang. Tot seguit li vaig preguntar com era que sabia el meu idioma, i tan bé. Em contestà que havia viscut i treballat a Barcelona durant cinc anys.

La meua resposta em va sortir de l'ànima: —Doncs la felicito, ja que hi ha persones que hi viuen des de fa dècades, o que fins i tot hi han nascut, i no en saben ni un mot.

Des d'aquell moment, sempre que anàvem de costat i ella no donava explicacions a la resta del grup, em parlava en català, i ho feia sense cap mena d'esforç, a més de fer-ho de gust. Em va dir

Bandera d'Illa de Pasqua, en idioma Rapanui: *Te Reva Reimiro*

que era una llengua que li agradava, i ho podia dir amb coneixement de causa, ja que parlava, com a mínim, cinc o sis idiomes, a més del seu, el rapanui.

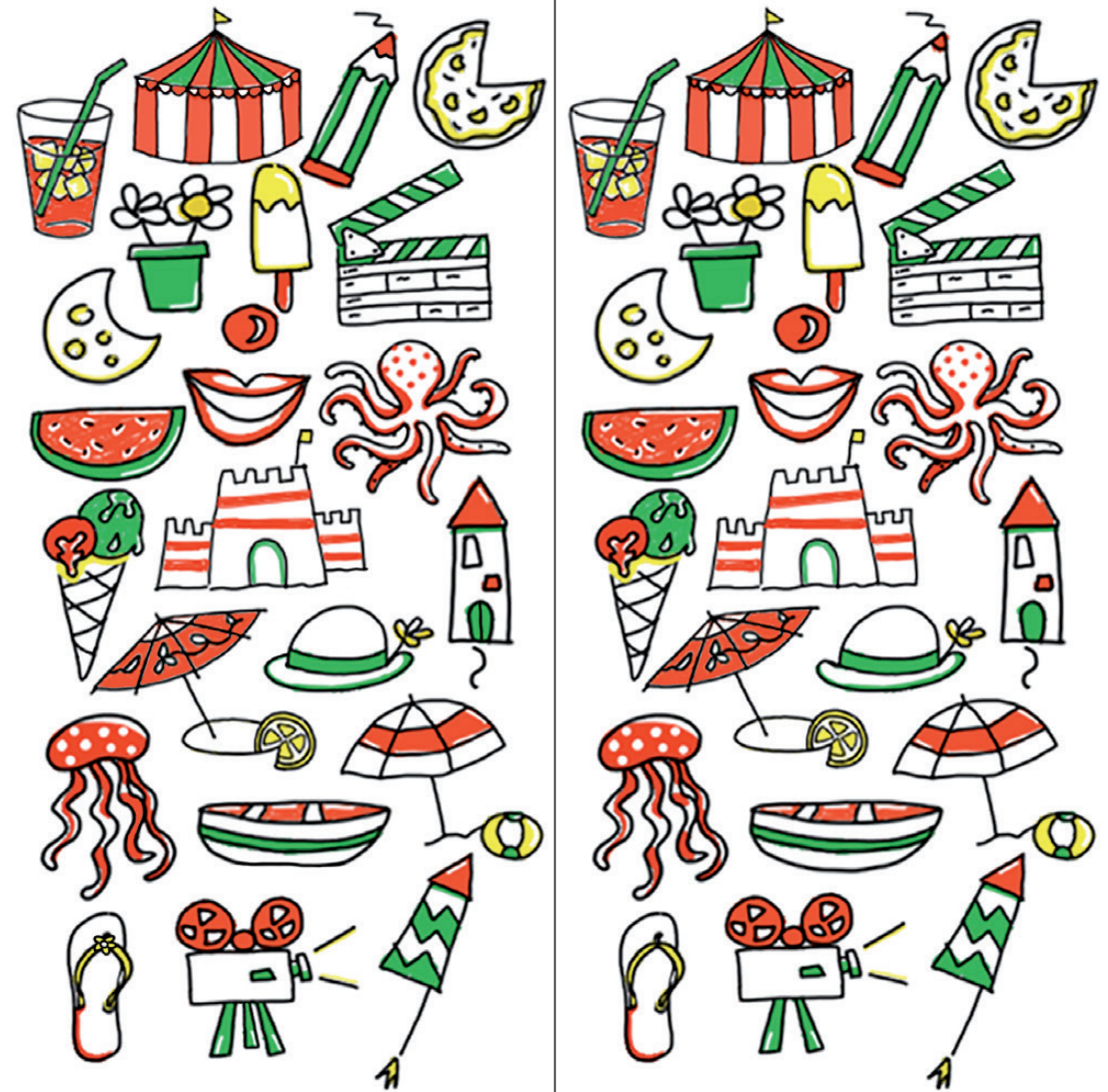
Un altre cas, també relacionat amb el català, va tenir lloc en un altre indret de l'illa: el parc arqueològic on es troben els famosos monyos dels moais. Per entrar a qualsevol parc hi ha un control i, entre altres coses, et demanen el passaport. I aquí és on vaig tenir una altra sorpresa relacionada amb el català. Si el cas de la guia podia ser més comprensible, ja que es tracta de persones amb estudis i, especialment, de llengües, aquest era diferent, perquè aquella senyora només havia de demanar la documentació i comprovar la llista que li proporcionava l'agència de viatges.

Quan li vaig donar el passaport espanyol, em preguntà, suposo que per simple curiositat, de quina part de l'Estat era i, en dir-li que de Barcelona, em va dir: —Ah, *usted es catalán!* Podeu imaginar que vaig quedar ben parat i, tot d'una, vaig pensar que el procés, tot i que fallit, ens ha col·locat al món. *

El juliol sempre ple de coses bones, però no repetides.
Juga a trobar les 13 DIFERÈNCIES

Elena Feliu

Passatemp

API

Finques Puig S.L.

COMRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

LA CLANDESTINA

Perruqueria anna arbós

Un espai on tu i els teus cabells sou la prioritat. On l'experiència es nota, i el detall es cuida
c/ Barcelona, 40 - 08320 El Masnou • Reserva la teua cita per WhatsApp 657 825 573

JULIOL I AGOST ÉS OBERT

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVIFRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

TEMPUS

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 - El Masnou
www.7devi.com • Tel. 93 178 22 97
@elrebot 7devi

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

COCA DE LLAVANERES

La cuina de l'Antonia

El cullerot

ingredients

- 2 làmines pasta de full
- 2 cull. cabell d'àngel o qualsevol mermelada

Crema

- 1/4 llet • 75 g. sucre • 3 rovells
- 25 g. maicena • pell de llimona

Cobertura

- 1 clara • 75 g. ametlles crues a trossets
- 75 g. sucre • pell de llimona ratllada

instruccions

- 1 Preparació: Preescalfar forn 200°
- 2 Escalfarem la llet sense que arribi a bullir amb la pell de llimona
- 3 Dins un bol barregem els rovells, el sucre i la maicena
- 4 Afegirem, a poc a poc, la llet calenta (no bullint) amb la llimona i remenarem al foc, fins que espesseixi
- 5 Estirar la pasta de full damunt paper vegetal i punxar-la amb una forquilla.
- 6 Posar en una safata de forn.
- 7 Pintar les vores amb rovell i posar una capa de cabell d'àngel i una de crema.
- 8 Tapar amb altra làmina de pasta de full i segellar-la
- 9 Pintar-la pel damunt amb la clara a punt de neu, el sucre i la pell de la llimona ratllada.
- 10 Damunt i posem les ametlles picades
- 11 Posar-lo al forn i coure uns 25 minuts

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

PRIVAT BRUT RESERVA

Bodega Cava Privat **Zona** D.O. Cava
Varietats Macabeu i Chardonnay
Graduació 11,5 % vol. **Preu** 12,95 €

Les bombolles del Privat brut reserva són perfectes per acompanyar aquestes postres típic maresmenc.

Aquest escumós elaborat amb un cupatge de muscat i chardonnay que li confereix una personalitat molt singular. La seva criança fa que tingui un carbònic format per petites bombolles fines i juganeres, a la llengua aporten una textura cremosa que juntament amb la seva acidesa li donen frescor i la capacitat de netejar la boca del sucre i de la untuositat que ha deixat el farcit de la coca.

El seu pas de boca és de caràcter afruitat, marcat per la intensitat que li aporta el chardonnay i el contrapunt de finor que li aporta el macabeu, que el fan molt agradable. El seu final lleugerament dolcenc, a part de fer-lo llaminar, es combina de manera excel·lent amb el gust que ens ha deixat la coca, formant tot plegat un conjunt que convida a repetir.

Coca de Llavanes i Privat brut reserva, quina millor combinació per tancar un àpat de celebració!

Salut i cava. ✨

EL TALENT MUSICAL

La música pot canviar el món, perquè pot canviar les persones

Ethel Smyth

I acabem el curs parlant-vos de música, concretament d'una troballa musical que em va fer gaudir d'una tarda inoblidable. Les pedres de la basílica de Santa Maria del Pi, de Barcelona, van ser testimonis d'aquell concert extraordinari dut a terme per una formació de sis músics reconeguts per la seva dedicació a la música antiga, especialment dels segles XVII i XVIII: "The Ministers of Pastime", que us recomano.

Amb una precisió i sonoritats contrastants, Jeremy Nastasi, arxillaüt i guitarra barroca; Alberto Jara, violó i contrabaix barroca; Àngela Moro, violí segon; Alaia Ferran, viola, Marc de la Linde, viola de gamba, i el primer violí, violinista barroca, i alma

mater del conjunt, Ignacio Ramal, ens van regalar un llenguatge ric en efectes i paisatges harmònics. Tots ells, amb una llarga i exitosa trajectòria musical, han desenvolupat les seves carreres en diferents institucions europees i americanes, arribant a Barcelona, a través de l'ESMUC, per aprofundir en la pràctica de la interpretació històrica amb instruments d'època.

A la capella de la Sang de la basílica, interpretaren un repertori de músiques de l'exili i migració a Europa al voltant del 1600 i música de l'arxiu de Santa Maria del Pi, amb autors com Bernat Tria (+ 1754), o Joan Pujol (1570-1626). D'aquella tarda voldria destacar l'elegància, professionalitat, entusiasme i compromís.

M'esborrona pensar que aquesta música ja sonava fa més de quatre segles. I, és per això que, embadalida per aquella descoberta, us en faig cinc cèntims perquè, si teniu l'ocasió, no els deixeu passar de llarg.

Totes les disciplines són possibles en el món de la música, però quan brilla el talent musical, se'ns eixampla la mirada i ens fan vibrar.

Bon estiu! *

Coses quotidianes

Elisenda Guiu

L'HOME QUE LLEGIA EL MATEIX DIARI QUE TU

De vegades hi ha persones que, sense haver-hi intercanviat gaires paraules, et desperten una simpatia des del primer moment. No cal que sigui

per una raó molt concreta ni especial, n'hi ha prou amb aquella mirada amable, aquell gest, per tenir una bona sensació, allò que en diuen *good vibes*. Podria ser que te la trobis regularment a alguna banda, aquell lloc que freqüentes, igual que l'altre, els mateixos dies i en la mateixa franja horària. Podria ser que tinguéssiu els mateixos hàbits, com ara anar a la biblioteca diàriament a fer això tan estrany que pot semblar en temps digitals com llegir la premsa en paper... Podria ser que tinguéssiu predilecció pel mateix diari concret i que, en descobrir-ho, us bosquésiu elegantment per cedir-vos-el un cop llegit. Podria ser que tot fos tan sols això... Però aquelles trobades casuales repetides fa que t'acostumis a aquella presència que, sense cap altre interès afegit, et resulta agradable. Fins que, tot d'una, un dia desapareix. Com si aquella casualitat no hagués existit mai, no tornes a coincidir-hi mai més. I aleshores et preguntes què se n'ha fet, què li deu haver passat... Haurà emmalaltit? I de sobte imagines que potser ha mort i penses que això et sabria molt greu, malgrat no conèixer-lo, tot i no saber tan sols com es diu. No pots intentar esbrinar-ho perquè no en saps res. L'únic que saps d'aquesta persona és que hi coincidies cada dia a la biblioteca i que llegia el mateix diari que tu. *

VIVÉ | MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

FINQUES

La teva immobiliària del Maresme

T. 93 555 69 03 • www.vivemeslloc.com

Ramon Clemente GLASS

La fàbrica de vidre de El Masnou
Ramon Clemente orgullosos de ser masnovins.
Més de 125 persones d'El Masnou fent
flascons per tot el món; de perfumeria,
cosmètica, llar i alimentació.

Cuidem el nostre poble i el nostre món amb
economia circular, indústria sostenible, amb el
vidre com a element principal

rclemente.net

MUNDIAL A TRES PAÏSOS

Joan Maresma i Duran

Aquesta Copa del Món és ja la sisena que veig al Brasil. Escric aquestes ratlles quan està a punt de començar. Crec que des del pa i circ dels romans la humanitat no ha evolucionat massa

Aquests dies han aparegut diferents articles que parlen d'aquest campionat – va començar el ja llunyà 1930 – i alguns documentals a la televisió. Hem vist també una sèrie a Netflix – s'ha de fer un gran esforç per separar la palla del gra en aquesta plataforma; hi ha poc que valgui la pena – que es diu “*Brasil 70, a saga do Tri*”, que em sembla que no fa falta traduir. És una sèrie de ficció de cinc episodis que explica com la selecció brasilera es va proclamar campiona del món per tercera vegada a Mèxic – també per tercer cop organitza un Mundial aquest país – l'any 1970, l'any que vaig néixer.

M'ha semblat interessant pels efectes especials i perquè apareix en tots els episodis la relació entre futbol i política: la dictadura militar de Brasil encapçalada pel general *Emílio Garrastazu Médici* va fer seu el triomf de la *canarinha*. Diuen que *o rei Pelé* no va criticar el govern militar. Però qui soc jo per dir res. Les persones viuen en un context determinat i no tothom té el coratge d'enfrontar-se a injustícies ni arbitriats que semblen evidents. Molt menys denunciar les barrabassades dels anys de plom a Brasil.

Els humans no volem recordar i oblidem el passat amb facilitat sorprenent. Aquest estiu es compleixen 90 – llegit noranta – anys de l'inici de la guerra civil. Suposo que a la joventut els sona com a mi la *Guerra del Francès*, tot i que aquesta guerra – coneguda amb diferents noms – va causar una destrucció horrible i alguns historiadors afirmen que va ser la pitjor que va patir la península.

L'escriptor uruguaià *Eduardo Galeano* deia que el futbol era l'única religió que no tenia ateus. Alguns règims considerats infal·libles se'n van aprofitar: els jugadors de l'*azurra* anaven amb l'uniforme feixista i saludaven amb el braç alçat a Itàlia 1934. Els alemanys deien *Heil Hitler* a França 1938. El porter de l'equip carioca *Vasco da Gama* i titular de la *canarinha* – *Moacyr Barbosa* el seu nom; era negre

– va ser assenyalat i culpabilitzat pel *Maracanazo* de l'any 50 i va morir alcohòlic, abandonat i rebutjat. A Argentina 1978, el país dels psicòpates generals *Videla* i *Galtieri*, hi ha sospites de que Perú es va deixar guanyar per l'equip amfitrió, que necessitava guanyar per 4 gols per avançar. El resultat va ser de 6 a 0.

Què dir de països amb gran tradició futbolística com Rússia i Qatar? Qui paga, mana. Europa Occidental segueix sent la gran hipòcrita que defensa drets humans, drets de minories, imposa sancions econòmiques però va fer tractes amb *Putin* i amb els xeics d'Orient Mitjà. Ara li toca al brètol del *Trump*, premi Fifa de la pau.

El gran *Javier Marías* va definir el futbol com la recuperació setmanal de la infantesa. Tenim 40 dies per tornar-hi. Temps de despreocupació i d'encantament tot i que els brasilers no estan massa animats. La samarreta groga de la selecció se la van apropiat els cavernícoles de l'anterior president i sembla que no hi ha un gran ambient a l'equip nacional, malgrat que Ancelotti, em sembla, és un gran motivador.

Brasil, rumbo ao Hexa !!!
Bon estiu. ✨

Parada al carrer

PD. Heu vist el preu de les entrades? No sé qui s'ho pot permetre.

ACONSEGUEIX LA SAMARRETA DE L'11 DE SETEMBRE

A LES PARADES QUE HI HAURÀ ELS DIES :

8 D'AGOST PLAÇA DE LA LLIBERTAT DE 6 A 9 DEL VESPRE

6 DE SETEMBRE PLAÇA D'OCATA DE 7 A 9 DEL VESPRE

9 DE SETEMBRE PLAÇA DE LA LLIBERTAT DE 6 A 9 DEL VESPRE

LA TEVA COL·LABORACIÓ ÉS MOLT IMPORTANT

assemblea
EL MASNOU

El Masnou 2026 - Baixa Maresma
Endavant, sempre endavant!

LLIBRE

PER QUÈ ÉS DIFÍCIL SEGUIR ELS CONSELLS D'UN MATEIX?

Dr. Oriol Lugo

Hi ha una paradoxa curiosa en la ment humana: quan es tracta dels problemes dels altres, sovint veiem solucions clares, equilibrades i fins i tot brillants, però no amb els nostres propis problemes.

T'ha passat de tenir davant un amic o una amiga i veure amb claredat quina seria la millor solució al seu problema? Si has respost que sí, segurament també t'ha passat la següent situació: tu tens el problema i no veus cap solució.

Quan el problema és nostre, la claredat desapareix; ens bloquegem, dubtem i reaccionem emocionalment. Això rep el nom de l'efecte Salomó.

El concepte pren el nom del rei Salomó, famós per la seva saviesa a l'hora de jutjar conflictes..., però molt desafortunat en la seva pròpia vida. La seva biografia ens demostra que no sempre va ser tan encertat (predicava la moderació, cosa que ell no complia; fomentava la creença en un únic Déu i va introduir nous cultes; el seu regne va col·lapsar a la seva mort, entre moltes altres incongruències). En psicologia, l'efecte Salomó descriu la tendència a raonar amb més saviesa sobre els problemes dels altres que sobre els propis.

Això passa, en primer lloc, per la distància emocional: quan dones un consell no estàs atrapat dins del problema, no tens la por, l'ego o l'ansietat activats, i pots pensar amb més objectivitat i calma. En segon lloc, hi ha menys biaixos cognitius, perquè

en els teus propis conflictes apareixen distorsions com justificar-te, evitar el dolor o protegir la teva identitat. També hi ha un excés d'identificació: no només analitzes el problema, sinó que el sents de forma intensa, i això redueix la capacitat de veure alternatives amb calma i serenor. Finalment, la pressió per encertar i fer el correcte és més gran quan es tracta de la teva vida, i el cost percebut de l'error genera bloqueig o indecisió.

Un exemple clar: un amic et diu "no sé si deixar aquesta relació que no em fa feliç", i tu ho veus

clar; si no hi ha benestar, cal replantejar-ho. Però quan ets tu qui està en aquesta situació, apareixen dubtes com "i si m'equivoco?", "i si canvia?" o "i si em quedo sol/a?". La diferència no és la intel·ligència, sinó la posició mental.

Per utilitzar l'efecte Salomó a favor teu, pots parlar-te en tercera persona i preguntar-te què li recomanaries a un amic en la teva situació; també pots escriure el problema com si no fos teu, creant així distància psicològica i millorant el raonament (per exemple, si aquest problema li passés a un desconegut/da que podries aconsellar-li?). Buscar una perspectiva externa amb un professional també ajuda a percebre el que tu no veus, i així redueixes la càrrega emocional abans de decidir.

En el fons, la saviesa no és només saber què és correcte, sinó ser capaç d'aplicar-ho quan més costa. L'efecte Salomó ens recorda una idea potent: ja tens dins teu moltes respostes, però necessites distància per veure-les. ✱

CONCERT

D'ÀRIES I DUOS D'ÒPERA

"XIX MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES"

Sota la direcció de Montserrat Aparici

Diumenge, 19 de juliol, a les 19:00 h

Sala auditori de la calàndria

Entrada lliure - concert gratuït

XIX MARATÓ de VEUS LÍRIQUES
Àries i duos d'òpera
Piano: Carles Puig
Direcció musical: Montserrat Aparici

Diumenge, 19 de juliol, a les 7 de la tarda

Sala auditori de la Calàndria
Organitza: Vocalia de Cultura de Gent del Masnou
ENTRADA LLIURE - CONCERT GRATUÏT

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalas-set), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -
c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

MAPFRE

La teva oficina del Masnou sempre amb ATENCIÓ PERSONAL

Agència d'Assegurances Exclusiva de Mapfre Familiar S.A.

C/ Sant Miquel 49, Local 2 • 08320 El Masnou (BCN)

T. 93 555 75 04 • djherre@mapfre.com • hmartax@mapfre.com

La Coral Xabec voldria comptar amb tu!

No cal que sàpigues música ni que tinguis una gran veu.

Assagem tots els dimarts de 21:00 a 23:00h. - Passa't a les 21h i t'informarem.

c/ Doctor J. Agell, 5, baixos, edifici La Calàndria.

Montserrat Planas tel. 676 763 561 o a Manel Pérez tel. 679 999 509

XXIX FESTIVAL DE TEATRE CÒMIC DEL MASNOU

ple de Riure

Del 14 al 18
de juliol de 2026

A la platja d'Ocata
i a les places de la vila

www.plederiure.cat

Ho organitza:

Ajuntament del Masnou

Amb el suport de:

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

PORT
MASNOU

